

Gospodova molitev 7-8, 28, 31

Kaj naj prosimo: očenaš

7. Tega se, preljubi bratje, naučimo iz Božjega pisma. Ko smo spoznali, kako moramo pristopiti k molitvi, spoznajmo iz Gospodovega nauka še to, česa naj prosimo. Dejal je: "Takole molite: Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime; pridi tvoje kraljestvo; zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji. Daj nam danes naš vsakdanji kruh; in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom; in ne vpelji nas v skušnjava; temveč reši nas hudega. Amen."¹

Skupna molitev vseh nas

8. Učitelj miru in vzgojitelj za edinost predvsem ni hotel, da bi molili posamič in vsak zase; kdor moli, naj ne moli samo zase. Ne rečemo namreč: "Oče moj, ki si v nebesih," tudi ne: "Daj mi danes moj kruh," tudi ne prosi vsak, naj njemu odpusti njegov dolg; in ne moli samo zase, naj njega ne vpelje v skušnjava in reši hudega. Naša molitev je javna in skupna; in kadar molimo, ne molimo za enega, marveč za vse ljudstvo, kajti vse ljudstvo je samo eno. Bog miru in učitelj sloge, ki nas je učil edinosti, je hotel, da vsak moli za vse tako, kakor je on sam v enem vse nosil.²

To postavo molitve so spolnili trije mladeniči v ognjeni peči, ene misli v molitvi in enega duha in srca. To poroča resnično Božje pismo; uči nas, kako so ti molili in nam daje zgled, ki naj ga v molitvi posnemamo, da jim bomo podobni. "Takrat so," pravi, "ti trije kakor iz enih ust peli hvalnico in poveličevali Gospoda."³ Govorili so kakor iz enih ust, a jih še ni Kristus učil moliti. Ko so molili, je bila njihova beseda vredna uslišanja in močna, ker je krotka, preprosta in duhovna molitev zaslužila Gospodovo usmiljenje.

Vemo, da so po Gospodovem vnebohodu tudi apostoli z učenci tako molili. "Vsi so enodušno vztrajali v molitvi z ženami, z Marijo, Jezusovo materjo, in z njegovimi brati."⁴ Enodušno so vztrajali v molitvi in pokazali, da je njih molitev prav tako prisrčna kakor složna, kajti Bog, ki "daje prebivati v hiši njim, kateri so ene misli,"⁵ ne pusti v božjo in večno hišo drugih razen tistih, ki enodušno molijo.

Kratka molitev

28. Je kaj čudnega, preljubi bratje, če je molitev, ki nas jo je naučil Bog, tako kratka? On, naš učitelj, je sleherno našo prošnjo na kratko povzel z zveličavno besedo. To je napovedal že prerok Izaija, ko je poln Svetega Duha rekel o Božjem veličastvu in usmiljenju: "Beseda se dopolnjuje in krajša v pravičnosti, zakaj kratko besedo bo Gospod naredil na vsem zemeljskem krogu."⁶ Ker je namreč Božja Beseda, naš Gospod Jezus Kristus, prišla za vse, zbirala okoli sebe učence in

1 Mt 6, 9-13.

2 Prim. pismi 63, 13,1 in 69,5,2.

3 Dan 3,51.

4 Apd 1,14.

5 Ps 67,7.

6 Iz 10,22-23.

neuke ter obema spoloma in vsaki starosti dala zveličavne zapovedi, je vse svoje zapovedi lepo na kratko posnela, da ne bi spomin tistih, ki se učijo nebeškega nauka, imel težav, marveč bi se hitro naučil, kar je potrebno za preprosto vero.

Ko je na primer učil, kaj je večno življenje, je skrivnost življenja čisto in po Božje na kratko povzel takole: "To pa je večno življenje, da poznajo tebe, edinega pravega Boga, in katerega si poslal, Jezusa Kristusa."⁷ Prav tako je, ko je iz postave in prerokov pobral prvi in največji zapovedi, rekel: "Poslušaj, Izrael, Gospod, tvoj Bog, je edini Bog. Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in z vso dušo in z vso močjo. To je prva zapoved. Druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe."⁸ "Na teh dveh zapovedih sloni vsa postava in preroki."⁹ In zopet: "Vse, kar hočete, da bi ljudje vam storili dobrega, storite tudi vi njim: zakaj to je postava in preroki."¹⁰

Zbranost pri molitvi

31. Ko pa stojimo¹¹ in molimo, preljubi bratje, moramo paziti in se okleniti molitve z vsem srcem. Sleherna mesena in svetna misel naj se umakne in duh naj takrat ne premišljuje nič drugega kot to, kar moli. Zategadelj tudi duhovnik pred molitvijo¹² najprej zakliče,¹³ pripravi srca bratov in reče: "Kvišku srca!" Ko ljudstvo odgovori: "Imamo jih pri Gospodu," se s tem opozori, naj ima v mislih samo Gospoda in nič drugega. Srce naj se zapre za sovražnika in odpre samo za Gospoda in naj Božjega sovražnika med molitvijo ne spusti k sebi. Često se namreč prikrade in vsili in s prevejano zvijačo obrne našo molitev od Boga, da imamo v srcu nekaj drugega kot na jeziku. Boga pa mora iskreno in pobožno moliti ne glas besede, marveč srce in misel.

Kakšno malomarnost pa kažeš, če se daš zavesti in zaplesti nespodobnim in nesvetim mislim, ko prosiš Gospoda, kot da ga potrebuješ, pa se ukvarjaš z drugimi mislimi, kot da z Bogom govoriš. Kako terjaš, da te Bog sliši, ko samega sebe ne slišiš? Ali hočeš, da Bog misli nate, ko moliš, sam nase pa ne misliš? To pomeni sovražnika se sploh ne varovati; to pomeni, ko moliš, Božje veličastvo žaliti z zanikrno molitvijo; to pomeni z očmi bedeti in s srcem spati, kristjan pa mora s srcem bedeti, tudi ko oči spijo, kakor je pisano v Visoki pesmi, kjer Cerkev o sebi pravi: "Jaz spim in moje srce bedi."¹⁴ Zato apostol skrbno in oprezno opominja: "V molitvi bodite stanovitni, čujte v njej!"¹⁵ Uči nas namreč in nam kaže, da bodo mogli pri Bogu doseči, kar prosijo, tisti, ki jih Bog vidi, da čujejo in molijo.

Prevedel Franc Ksaver Lukman.

Prevod pregledal br. Miran Špelič OFM.

7 Jn 17,3.

8 Mr 12,29-31; prim. 5 Mz 6,4-5.

9 Mt 22,40.

10 Mt 7,12.

11 V stari dobi so navadno molili stoje in obrnjeni proti vzhodu.

12 Mi bi rekli: pred evharistično molitvijo.

13 "Praefatione praemissa." Molitev ali spev, ki mu danes pravimo prefacija, je bil pri starih že del kanona. "Praefatio", to je predgovor, pa sta opomina: "Kvišku srca!" in "Zahvalimo se Gospodu, našemu Bogu!"

14 Vp 5,2.

15 Kol 4,2.